

A Bíróság (első tanács) 2020. július 16-i ítélete (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – OC és társai, Adusbef, Federconsumatori, PB és társai, QA és társai kontra Banca d'Italia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(C-686/18. sz. ügy) ⁽¹⁾

(Előzetes döntéshozatal – Elfogadhatóság – EUMSZ 63. és azt követő cikkek – A tőke szabad mozgása – EUMSZ 107. és azt követő cikkek – Állami támogatások – Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 16. és 17. cikke – A vállalkozás szabadsága – A tulajdonhoz való jog – 575/2013/EU rendelet – A hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelmények – 29. cikk – 1024/2013/EU rendelet – A 6. cikk (4) bekezdése – Hitelintézetek prudenciális felügyelete – Az Európai Központi Bankra (EKB) ruházott külön feladatok – 241/2014/EU felhatalmazáson alapuló rendelet – Az intézményekre vonatkozó tőkekövetelményekre alkalmazandó szabályozási technikai standardok – A szövetkezeti társaságok formájában alapított hitelszövetkezetek esetében az eszközök tekintetében felső határt előíró és a kilépő tag részvényeinek a visszaváltására való jog korlátozását lehetővé tévő nemzeti szabályozás)

(2020/C 297/11)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Consiglio di Stato

Az alapeljárás felei

Felperesek: OC és társai, Adusbef, Federconsumatori, PB és társai, QA és társai

Alperesek: Banca d'Italia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Az eljárásban részt vesz: Banca Popolare di Sondrio ScpA, Veneto Banca ScpA, Banco Popolare – Società Cooperativa, Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons), Banco BPM SpA, Unione di Banche Italiane – Ubi Banca SpA, Banca Popolare di Milano, Amber Capital Italia SGR SpA, RZ és társai, Amber Capital UK LLP, Unione di Banche Italiane – Ubi Banca ScpA, Banca Popolare di Vicenza ScpA, Banca Popolare dell'Etruria e del Lazio SC

Rendelkező rész

- 1) A hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 29. cikkét, az 575/2013 rendeletnek az intézményekre vonatkozó tőkekövetelményekre alkalmazandó szabályozási technikai standardok tekintetében való kiegészítéséről szóló, 2014. január 7-i 241/2014/EU felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet 10. cikkét, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 16. és 17. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely tiltja az e tagállamban letelepedett hitelszövetkezetek számára, hogy megtagadják a tőkeinstrumentumok visszaváltását, amely azonban lehetővé teszi az említett hitelszövetkezetek számára, hogy a kilépő tag részvényeinek a visszaváltását korlátlan ideig elhalasszák, és e visszaváltható összeget részben vagy egészben korlátozzák, amennyiben az e lehetőség gyakorlásának keretében megállapított visszaváltási korlátozások nem haladják meg azt a mértéket, amely az érintett hitelszövetkezetek prudenciális helyzetére tekintettel annak biztosításához szükséges, hogy az általuk kibocsátott tőkeinstrumentumokat – figyelembe véve többek között a 241/2014 felhatalmazáson alapuló rendelet 10. cikkének (3) bekezdésében említett tényezőket – elsődleges alapvető tőkeinstrumentumoknak minősítsék, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.
- 2) Az EUMSZ 63. és azt követő cikkeket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az eszközök tekintetében olyan felső határt állapít meg a banki tevékenységek e tagállamban letelepedett és korlátozott felelősségű szövetkezeti részvénytársaságok formájában létrehozott hitelszövetkezetek általi gyakorlásához, amely felett e hitelszövetkezetek kötelesek részvénytársasággá alakulni, eszközeiket csökkenteni annak érdekében, hogy azokat e felső határ alá csökkentsék, vagy a felszámolásukról határozni, amennyiben e szabályozás alkalmas az általa elérni kívánt közérdekű célok megvalósításának biztosítására, és nem haladja meg az azok eléréséhez szükséges mértéket, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

⁽¹⁾ HL C 35., 2019.1.28.